

Ett hår af Hin.

Gammal melodi.

Tempo di Mazurka.

Sång.

Piano.

f

The first system of music features a vocal line (Sång.) and a piano accompaniment (Piano.). The vocal line is written in a single staff with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 3/4 time signature. The piano accompaniment consists of two staves (treble and bass clefs) with a grand staff bracket. The piano part begins with a forte (*f*) dynamic. The music is in a 3/4 time signature and a key signature of one flat.

p

Å här om å - re' ja' träf - fa Sti - na å
kom ej i - håg de' för dö å pi - na att

p

The second system of music continues the vocal line and piano accompaniment. The vocal line is written in a single staff with a treble clef, a key signature of one flat, and a 3/4 time signature. The piano accompaniment consists of two staves (treble and bass clefs) with a grand staff bracket. The piano part begins with a piano (*p*) dynamic. The music is in a 3/4 time signature and a key signature of one flat.

släng - de te' - na en lit - en puss, Ho'
ja' nyss tät mej en to - baks - buss.

The third system of music continues the vocal line and piano accompaniment. The vocal line is written in a single staff with a treble clef, a key signature of one flat, and a 3/4 time signature. The piano accompaniment consists of two staves (treble and bass clefs) with a grand staff bracket. The music is in a 3/4 time signature and a key signature of one flat.

ryn - ka nä - sa ä bör - ja frä - sa; tvi va - le Pel - le hur du

bär dej åt Gå ba - kom knu - ten spott

ge - nast ut' - en, kom se'n till - ba - ka ska' vi

tän - ka påt.

Böljorna de blå.

Gammal melodi.

Allegretto.

f

mp

Å Jan Pet-ter skul - le te

mp

p

stån sig be - ge spån - de ox - en för vag - nen klo - cka'

två. Å nat - ta ho' va' mörk som te kry pa i en

säck; men månen sken på böljorna de blå.

fz

fz

En misslyckad friarefärd.

Gammal melodi.

Allegretto.

f

sf *p* *f*

Ja geck mej ut å fri - a en gång å va' så fin, å

p *f* *p*

styr - de så min ko - sa te' Anders' Jöns' Kris - tin; men de' va' svårt må

f *p*

ve - ta att or - den hit - ta på. Jag grubbla å ja' le - ta, men

f *p*

de' va' lögn än - då.

Tjensten framför allt.

Tempo di marcia.

Serling.

Tre ord en knekt på hjär-tat jämt ska' bä - ra. Du kanske frå - gar:

Hvil-ka ä - ro de? Jag strax skall sä - ga dig den på min ä - ra. I

Tempo di Valse.

sis - ta ra-den komma al-la tre; men des - sa u - ti

tan - - ken ska sit - ta kvar som fau - - ken likt

bor - sten ut - i man - - ken på en o-skållad

galt. — Hur löd' de? Låt mej se. — Jo,

Tjän - sten framför allt. —

Lars
Bondesons

Variété-Kupletter och Visor.

2:dra häftet.

Text.

Ett hår af hin.

Å härom äre' ja' träffa' Stina
Å slängde te'na en liten puss.
Kom ej ihåg'e för dö' å pina
Att nyss ja' ta't mej en tobaksbuss
Ho' rynka näsa
Å börja fräsa:
Tvi vale, Pelle, så du bär dej åt!
Gå bakom knuten,
Spott' genast ut'en,
Kom se'n tebaka, ska' vi tänka på't!

Ja' ble' så flat, som e' pannekaka,
Å lunka bort, som en basad katt,
Å bussen fick ja' minsann försaka,
Ja' sl'on i vägga så de' sa' skvatt,
Se'n gick ja' te'na
Men då ho' mena
Dej vill ja' allri mer i värla se.
Låt bli mej Pelle,
Ja' går i ställe'.
Te Jöns, som bor i granngåln här bre've.

Å så ho' gnodde i väg å knyckte,
Å slog mä nacken, som e' stursker gås.
Ja' sto' å bliga e' stunn å tyckte
Att hjärtekammardörra slog i lås.
Hur skull' ja' göra?
Ja' tänkte köra
I sjön på hufve' å på detta vis
Mitt lif förspilla,
Men de' gick illa;
Omöjligt rent, de' va' för tjocker is.

Å ja' fick korga å Jöns fick Stina,
Så orätt här i värla kan de' gå,
Å mej di skratta, åt mej di fina,
Å ingen fästmö sto' de' te' å få.

I hela sockna
 Fans ej e' tockna
 Som ville läka stackars Pelles sår.
 Jon Anners Lena
 Nog börja mena,
 Men tvi för tusan ho' va' femti år.

En vacker dag kom dock Stina te' mej
 Å va' så lessen, å sa' så här:
 Nyss Jöns han sa', han vill inte se mej
 Å nu du ser fälle hur de' är.
 Om du ville
 Nu Pelle lille
 Mej ta' tebaka mä båd' hull å hår,
 Så om den saken,
 Just om tobaken,
 Ja' lofvar du e' mark om dagen får.

Nehej du Stina; ja' genast svara,
 Nu kan du ha' de', som du ställt te't,
 Å som dä blitt nu, så kan dä vara
 Allt se'n ja' bussen i vägga smet
 Du sa' ja' fåre'
 Bå' hull å håre',
 Nej tackar mjukast, du ä' allt för fin,
 Uti mitt tycke,
 Ditt hull för mycke',
 Å håre' ä' bestämdt ett hår å hin.

Böljorna de blå.

Å Jan Petter skulle te' sta'n sej bege,
 Spände oxen för vagnen klocka' två.
 Å natta ho' va' mörker, som te' krypa i en säck
 Men månan sken på böljorna de blå.

Men sakta de' gick, för den oxen va' så lat,
 Inte hjälpte de' te' skrika eller slå,
 Å Janne han satt der å hojta, så han ble'
 Rö'er i snuten, som böljorna de blå.

Då ble' han arg å tänkte: »De' måtte själfva hin
 Köra oxer; nehej ja' vet på rå!
 I dag ja' byter bort dej eller bums ja' kör
 Dej på hufve' i böljorna de blå.»

Å Janne söp sej fuller å bytte bort sin stut,
 Fick e' märr, som va' bläsuger å grå.
 Ho' had' så stora hofvar att bestämdt ho' ha'
 Kunna' skena på böljorna de blå.

Men de' ga' Janne tusan, han drack si' köpeskål
 Te's han inte va' men'ska te' å stå.
 Å utanför kro'a i ränsten snart han stöp.
 Uppå hufve' i böljorna de blå.

Så låg han der å drömde å tyckte att de' kom
 E' sjöjungfru, som sa' te' honom så:
 »Ge tusan uti märra å kom å följ mä mej!
 Vi ska' segla på böljorna de blå.»

Å Janne ble' så gla' å tog jungfrun i sin famn
 Glömde märra å genast bar de å,
 Att segla mä henne te' hennes sjöaslott,
 Flera mil under böljorna de blå.

Å jungfrun förde Janne uti salarna in,
 Der så sälla de kryssade de två.
 Ja jungfrun spela harpa å Janne likaså
 Hela da'en under böljorna de blå.

För jungfrun Jannes hjärta slo' så häftiga slag
 Å hon hade nog tagit de' också;
 Om inte plånboka legat der ho' låg.
 Inve' bröste' under böljorna de blå.

Men då vår Janne vakna å titta sej ikring;
 Hvar han va', kunde han ej rätt förstå,
 För jungfrun var försvunnen å inte va' han själf,
 Som han drömde uppå böljorna de blå.

Då börja' han fundera å tänka på si märr
 Som han långt fram på qvällen hitta' på,
 Då klef han opp i kärra, å hem de' bar i sken
 Så de' hven öfver böljorna de blå.

Men Janne han svor, att han aldrig i sitt lif
 Mä' e' sjujungfru mera skulle gå,
 För hemma han fick nog veta åf'et må ni tro,
 Att han seglat på böljorna de blå.

En misslyckad friarefärd.

Ja' gick mej ut å fria en gång å va' så fin,
 Å styrde så mi' kosa te' Anders Jöns Kristin.
 Men då va' svårt må veta, att ola hitta på
 Ja' grubbla' å ja' leta, men de' va' lögn ändå.

Ja ho' va' enda dottern te' nämдемannen Jöns.
 Ja' tänkte: Ho' får arfva bå'a oxar, kor å höns,
 Å vill ho' nu mej taga, ho' får en oxe te';
 En rikti', som kan draga så stora lass som tre.

Men väjen ho' va' långer och sola brände het,
 Å ja' tog bränvinsflaska' ur matsäcken mä' ett
 Se'n satt ja' mej neder på dikesrena kall,
 Å tänkte på mi' Kerstin, men söp i alla fall.

Å sena emot qvällen te' Jönsas gård ja' kom,
 Om dä int' var't för skam skull, ja' ha' bestämt vändt om.
 För hjärtat börja hoppa i bröstet som ett lam
 Å ej ett ol ja' könne besynnerlit nog få fram.

Så sto' ja' där å bliga igenom fönstre' in
 Å tyckte mej se Kersti', som bädda sänga sin,
 Ja' nästan för mej skämdes å själf sa' ja' te' mej:
 Du skall väl någe säga å ja' skrek till: O hej!

Men de' va' dumt som håken, för Kersti ble' så rädd,
 Att ho' i häpenheta sej släpte frå' sin bädd
 Å blåste bums ut ljuse' å frågte, hvem de' va',
 Då ble' ja' gla' kan tänka å svarte: »De' ä' ja'.»

Jaha de' hör ja' fälle för hussingen ditt fä,
 Hur ska' ja' kunna veta din dumbom, hvem ja' ä'?
 Joho de' ska' ja' säga, ja' svarte i ett nu;
 Om inte ja' hör gale', så ä' de' fälle du.

Men tänk e' tocka toka, ho' öppna ej ändå,
 Men väl ho' innanföre e' hake te' la' på.
 Ja' sa' ja' ville ge'na frå' mor ett par tjog ägg,
 Men de' va' lika dant, som te' tala ve' e' vägg.

Då ble' ja' on' å peta å haken utifrån,
 Å in ja' klef i köke', som fallen ifrå' mån',
 För kors den ja' fick se nu va' själfva hin ja' tror,
 Ty den, som sto' framför mig, va' själfva Jönsamor.

»Å kors,» sa' gumma, »tror ja', di inte släppt lös hin.»
 »Ja visst,» sa' ja', »de' sa' ja' ju mä samma ja' kom in.»
 Ho' skrek: »Ni borde skämmas, som ikring knuta slår,
 Vill fria te' e' käring, som går på nitti år.»

»Ja visst,» sa' ja', »nog skäms ja' ju som en snopen hun',
 Men lemna Kersti' ägga, så ska' ja' gå på stunn'.»
 Å därma' ut ja' skena å stanna inte förr
 Än ja' rätt trött i bena kom te' mi' egna dörr.

Men ja' ble' utan fästmö å sorgligt nog va' dä,
 Fastän ja' ga'na ägga te' skänks mitt dumma få.
 Men ja' ska' allri fria te' Kersti' mer, ja' tror,
 Å dä' så mycke' mindre te' gamla Jönsamor.

Tjänsten framför allt.

Tre ord en knekt på hjärtat jämt ska' bära,
 Du kanske frågar: »Hvilka äro de?
 Det skall jag säga dig uppå min ära.
 I sista raden komma alla tre
     Och dessa uti tanken
     Bör sitta qvar som fanken,
     Likt borsten uti manken
     På en oskållad galt.
     Hur ljud de? Låt mig se.
     Jo — »tjänsten framför allt».

Din post är svår min vän, det kan så vara,
 I tvänne runda timmar får du gå
 Där fram och åter; ej på stegen spara!
 Då kommer tanken ungefär som så:

Nej jag ger hela stäten
 Åt fanders och på båten,
 Här är jag ej belåten,
 Men tyst, det är befallt,

Att du på post skall gå; ty tjänsten framför allt.

Ibland det händer, att vid fyrti grader
 Du får marschera på din gamla post.
 Det svider uti fötter, ben och vader,
 Och magen skriker jämt på bättre kost.

Men låt du magen skrika,
 För intet får du vika,
 Blott stinnt för dig kika,
 Änskönt du frös och svalt,
 Du trotsar köld och blåst,
 Ty tjänsten framför allt.

Se'n några måna'r längre fram och dagen
 Är het, som soppan, nyss upphäld i fat.
 En likhet finns dock, ty den gamla magen
 Är jämt densamma, skriker jämt på mat.

Och svetten ifrån skallen,
 Den rinner ned på vallen;
 Nu börjar gamla trallen:
 Ej bättre varmt än kallt
 Men tyst för f—n krabat,
 Ty tjänsten framför allt.

Du har en vacker flicka uti staden,
 Den ligger jämt och ständigt i din håg
 Ja såd'na får man hela långa raden,
 Af denna vara kan man få ett tjog.

Hon ofta på dig tänker
 Och när du riktigt blänker
 Hon kyssarne dig skänker
 Med smek och fjäsk och allt,
 Men lyssna ej min vän!
 Ty tjänsten framför allt.

När hos din flicka någon gång du stannat,
 Naturligtvis en köksa; eller hur?
 Så fins det mat och dryck rent af förb—dt.
 På detta allt och ännu mer hon bju'r.

Hon uti glaset håller
 Och steken se'n förväller,
 Hon är så fasligt snäller
 Och allt blir lagom kallt
 Ja gerna gör din Cour
 Men tjensten framför allt

Du sitter vid ditt glas och bra det smakar,
 Af dina vänner bjuden blir på swyck
 Re'n nektarn stiger och din hjärna skakar,
 Nå sluta nu och glaset från dig ryck!

Ja torka dig om truten
 Och kila på minuten
 Det är just rätta knuten,
 Att undfly denna skatt.
 Gå med en riktig knyck!
 Säg: Tjensten framför allt.

Till sist ett råd jag gifver en och alla.
 Lägg det på minnet, glöm ej bort det nu!
 Att tjensten skall gå först, se'n må man tralla!
 Ja kurtisera, klappa om sin fru.

Om hela jordens skatter
 Dig bjuder läckra safter
 Så hemta nya krafter
 Och dundra fram ett halt!
 Nej stopp! Ni vet förut,
 Att tjensten framför allt.

